

ကိုပိုက်

ပြင်စလူရွာသူမနှင့်
ချစ်ရူး ချစ်ထူး

ကိုပိုက်
ပြင်စလူရွာသူမနှင့် ချစ်ရူးချစ်ထူး

*

သစ်ပင်တို့ ထူထပ်သော တောအုပ်အတွင်း ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် မုဆိုးကြီးတာပုသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ပြေးသွားကာ ပင်လုံးကြီးမြင့်မြင့် သစ်တစ်ပင်အောက်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြေးကပ် သွားလိုက်ကာ ထိုအပင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်နေလေ၏။

"ဖထီ ဘာကို မြင်လို့တုန်း"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သည်တွင် တာပုက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးပြလာချေပြီး

"ဆရာလေးရဲ့ ငါ အဝေးကနေ သည်အပင်မယ် ငှက်တစ်ကောင်တွေ့လို့၊ အပင်ပေါ်မယ် ငှက်သိုက်များ တွေ့မလား ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ ..."

ပြောလာချေ၏။

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဖထီ... ဖထီ လှမ်းမြင်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ ငှက်က သိမ်းငှက်ပဲ ဖြစ်တော့မပေါ့..."

"ဆရာလေးက ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာတုံး၊ အောင်လောင်းငှက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

သို့ဖထီတာပုက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောလာသဖြင့်

"သည်လို တောနက်ထူထူ သစ်ပင်မယ် သိမ်းငှက်ကောင်တွေက အသိုက်

လုပ်တတ်ကြတယ်လေ..."

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် စောတာပုက ထိုအပင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး

"အသိုက်မတွေ့ဘူး ဆိုတော့ သည်အပင်ကို မှီခိုနေတဲ့ သိမ်းငှက်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး အဝေး တစ်နေရာက ပျံသန်းလာပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ခိုနားတဲ့ ငှက်ဖြစ်မယ်၊ နို့ဆိုတော့ ငါအဝေးက လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ အကောင်အတော်ကြီးပုံရတယ် ဆိုတော့ အောင်လောင်းငှက် ဖြစ်ဖို့များတယ်"

သို့ တာပုက ပြောလာပြန်၏။ သည်တော့ ကျွန်တော် ဖထီကို မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောပါတော့ချေ။ ဖထီပြောသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ထိုအပင်ပေါ် မော့ကြည့် သည်တွင် မည်သည့်ငှက်သိုက်မျှ မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

"ကျွန်တော် တွေ့သဗျ"

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်နှင့် စောတာပုက လှမ်းကြည့်လိုက်ကြချေပြီး...

"ဘာလဲ ငှက်ကိုလား .."

"ဘာလဲ.. အသိုက်ကိုလား"

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မေးလိုက်ချေ၏။

"ငှက်လည်း မဟုတ်ဘူး... အသိုက်လည်း မဟုတ်ဘူး"

"နို့ဘာတုံး"

ပြိုင်တူမေးသံ ပေါ်ထွက်သွားပြန်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မည်သို့စကားမျှ ပြန်လည်ပြောလာခြင်း မရှိလေဘဲ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို ကပျာကသီ မောင်းတင်၍ အပင်ပေါ်သို့

ထိုးချိန်လိုက်ချေ၏။ တာပုနှင့် ကျွန်တော် သေနတ်ပြောင်း ဦးတည်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။ တာပုတော့ မသိ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့ပါချေ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘာရယ် သိလိုမေးလိုက်လိုသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မတော့...

"ဒိန်း..."

လင်းမြင့်လှိုင် သေနတ်ပြောင်းမှ မီးခိုးငွေ့တန်း ထွက်သွား၏။

"ဘုတ်"

အတန်ကြာတွင် မြေပြင်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် တာပုနှင့် ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

"ဟာ"

"ဟင်"

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းပေသေး၏။ လုံးပတ်လက်ဖျံလုံးခန့်ရှိလေပြီး ၆ ပေခန့် အရှည်ရှိချေမည် မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ချေ၏။

"ဘာမြွေတုံး ..."

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

"တောကြီးမြွေဟောက်"

"အလိုလေးဗျာ.. တောကြီးမြွေဟောက်က သစ်ပင်ပေါ် ရှိနိုင်ပါ့မလား. . .
."

ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး...

"ခုသစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတာ ဆိုတော့ ကိုပိုက် ဘယ်လိုပြောမလဲ..."

"သိပါဘူးဗျာ... တောကြီးမြွေဟောက်က မြေပြင်မှာတင် သွားလာနေတာ လို့ပဲ သိထားတာ၊ ခုတော့ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အသိုက်လုပ်နေတာ ဖြစ်မယ်..."

"ဟင်း... ဟင်း..ဟင်း.. မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်"

"နို့ဖြင့် ပြောပါဦး"

"သည်မြွေကောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လေ... ဘာထူးလဲ..."

လင်းမြင့်လှိုင်းက မြွေသေကို ငုံ့ကြည့် သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုမြွေသေကောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟင်"

မြွေကောင်၏ ခါးလယ်တွင် အသားတို့ စုတ်ပြတ် သွေးတို့ ယိုစီးနေသည်ကို တွေ့ရလေသဖြင့်

"ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလင်း ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ထိထားတဲ့ နေရာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး..."

"ကျည်ထိတဲ့ ဒဏ်ရာက သည်ခေါင်းဘက်နားမှာ လေဗျာ"

"နို့ဖြင့် အဲဒီနေရာက ဘာလဲ"

"ဘာမှလဲဗျာ... သူ အဲဒီခါးရိုးလောက်ဆီကနေ တာပုပြောတဲ့ သိမ်းငှက်ကောင်က သူခြေချောင်းလေးတွေရှိတဲ့ ခြေသည်း ကောက်ကောက်လေးတွေနဲ့ ထိုးစိုက် ဆွဲကုတ်လာတာလေ ... နို့ကြောင့် တောကြီးမြွေဟောက်ကောင်က သည်အပင်ပေါ် ရောက်လာရတာပေါ့..."

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှင်းသွားရချေတော့၏။

"နို့ဖြင့်... သည်မြွေကောင် ကုတ်ချီလာတဲ့ ငှက်ကောင်ကော"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း

"သည်မယ် လာကြည့် ဟိုအကိုင်းပေါ်မယ် တွေ့လား"

ကျွန်တော်က စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ပြမှ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ငှက်သိုက် ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ကြောင့်

"တွေ့တယ်... ငှက်သိုက်လား"

"ဟုတ်တယ် ... သူ့ကို ကုတ်ချီလာတဲ့ ငှက်ကောင်က ကျွန်တော်တို့ သည် နားမရောက်မီ တစ်နေရာကို ပျံသန်းထွက်သွားလို့ ဖြစ်မယ်၊ သူ့အစာ မြွေ ကောင်ကို ကုတ်ချီပြီး သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သူ့ငှက်သိုက်ပေါ် ပစ်ထားခဲ့ တယ်လေ... ကျွန်တော်လည်း တွေ့တော့ မြွေကောင်က အသက် ရှိနေပေးပုံ ပဲ၊ လည်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ရတာ လေ..."

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှင်းသွားရချေတော့၏။

"သည်မြွေကောင်ကို"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

"သူများအစာကို လုယူတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ.. သည်မြွေကောင်က အဲဒီ အပေါ်မယ် ဆက်ရှိနေသေးလျှင်ဖြင့် အဲဒီအသိုက်ထဲရှိတဲ့ ငှက်ပေါက်လေး တွေ ကုန်တော့မှာ"

"ဗျာ"

"ဟင်"

ကျွန်တော်ကော စောတာပုပါ အံ့ဩသွားကြချေ၏။

"ကိုလင်း ရှင်းအောင်ပြောပါလား"

သို့ပေးလိုက်မိ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်းက မြွေကောင်၏ သေနတ်မှတ်ထားသော ခေါင်းကိုကိုင်ကာ လည်စလုတ်အောက်လောက်မှ နေ၍ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်၏။

မြွေခေါင်းပြတ်သွား၏။ သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်းသည် လည်တိုင်လောက်မှ နေ၍ ဓားဖြင့် ခွဲလိုက်ချေ၏။

"ဟာ"

"ဟင်"

လည်တိုင်စလုတ်ထဲတွင် ငှက်ပေါက်တစ်ကောင် တွေ့လိုက်၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး"

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲဗျာ... ငှက်ကောင်က သူ့ကိုသေပြီထင် အသိုက်ပေါ်ပစ်ချခဲ့တယ်... နို့ပေမင့် မြွေကောင်က မသေဘူး။ သည်တော့ အသိုက်ထဲရှိတဲ့ ငှက်ပေါက်လေးတွေကို မြွေကောင်က ဝါးမျိုစားလိုက်တယ်လေ..."

"ကိုလင်းရယ် ဟုတ်ကော ဟုတ်နိုင်ပဲ့မလား၊ ထူးဆန်းတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်နိုင်လို့ ခုလို ကိုပိုက်တွေ့ရတာ သိရတာ မဟုတ်လား"

သို့လင်းမြင့်လှိုင်းက သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံး၍ ပြောလာချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားချေပြီ ဖြစ်၏။

"တကယ်တော့ မြွေကောင်ကို သူ့ကလေးတွေ စားပါစေဆိုပြီး အသိုက်ပေါ်ပစ်ချခဲ့တာပဲ.. နို့ပေမင့် မြွေကောင်က မသေတော့ ငှက်ပေါက်လေးတွေကို စားရကံ ကြုံသွားတာပေါ့လေ"

"ဘယ်လိုလဲဗျာ ... သည်အကောင်က တုံးလှချည်လား... မြွေကောင်ကို ပစ်ချ အခြား ပျံသန်း သွားရတယ်လို့ သူကလေးတွေ သေရတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်၊ အတော် ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင်ပေပဲဗျာ"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်

"အဲလိုလည်း မဟုတ်လောက်ပေဘူးဗျာ... ခုလို ဖြစ်ရတာလဲ ကျွန်တော်တို့ ကြောင့်ဗျာ..."

"ဗျာ ဘယ်လို..."

"ဪ... ငှက်ကောင်ကို ဖထိက လှမ်းမြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုပိုက်ပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငှက်ကောင်ကို မြင်တော့ ဖထိက ပစ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်လေ... သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမြင်တော့ သူ့တွက် အန္တရာယ်ရှိရုံမက သူကလေးတွေပါ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ဆိုပြီး သူ့ကို မမြင်တွေ့စေဖို့တွက် ခုလို အသိုက်ကစွန့်ခွာ ခေတ္တထွက်ခွာသွားချိန်မယ် သူမမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်လာရတာပေါ့"

"အင်း ... အဟုတ်သားကလား"

"ဒါဟာ မိခင်ရဲ့ သားသမီးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ပေါ် နို့ပေမယ့် သူမသိဘူးလေ၊ သူကလေးသေသွားပြီ၊ သူကလေးတစ်ကောင် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ"

သို့ ကျွန်တော်က မြွေသေကောင်ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"ကိုလင်း ပစ်ချလိုက်တာကိုက မှားနေသလားလို့"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်

"ကျွန်တော်မမှားဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူကလေးတွေ မသေရတာ၊ အသိုက်ထဲမယ် မရှိဘူးဆိုလျှင် ၂ ကောင်အထက် ရှိနိုင်တယ်ဗျာ ... သည်

တွက် သူ့အစာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ သူ့တွက် မဆုံးရှုံးလောက်ပါဘူး။"

"သြော်... အင်း"

"ကဲ ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ သည်အပင်အောက်ကနေ ခွာချေမှဗျ"

"ဟင်... ဘာလို့တုံး"

"သိမ်းငှက်ကောင် ဟိုရှေ့က သစ်ပင်ဖျားကနေ ဝဲပျံပြီး သူ့ကလေးရှိတဲ့ နေရာကို ပြန်လာဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေတယ်လေ..."

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လေပြီး ကျန်တဲ့ ကလေး ၂ကောင်နဲ့ တွေ့လိုစေ တဲ့ ကိုလင်း သဘောကို နားလည်ပါပြီ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြွေကောင်ကို ထိုအပင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်တွင် ထိုအပင်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်မိကြတော့၏။

သိမ်းငှက်ကောင် ထိုနေရာသို့ ရောက်နေပြီပဲ...

"သည်ကောင် မျက်စိလျင်ပါတယ်၊ မြွေကောင်ကို သူရှာဖွေနိုင်ပါလိမ့် မယ်"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးအစတွင် သို့ဆိုသလို သိမ်းငှက်ကောင်၏ ဖြစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

"ဖထီ ကျွန်တော်တို့ အင်ကြင်းမြိုင်ဆင်စခန်းကို သည်ကနေ ရောက်နိုင်ပုံ မလား..."

လင်းမြင့်လှိုင်း၏ အမေးဖြစ်ချေ၏။

"ရောက်ပါတယ်ကွာ... လတ်တလော ငါ့ဆာပြီကွာ"

"ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ ခရီးတွင်အောင်သာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြတာ သားကောင်ကလေး ရှာစားဖို့တောင် မေ့နေတယ်"

သို့လင်းမြင့်လှိုင် ပြောရင်း ဆက်လျှောက်တောတိုးသွားသည် ဆိုပေမင့် ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ တိုက်ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့်

"ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည်သောက်လို့ ဘယ်ရပါမလဲ"

သို့ ကျွန်တော်က စောတာပု ဆာလောင်နေသည်ဆိုမှ သားကောင်ပစ်ရန် တာစူနေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို နောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က

"အဲလို မဟုတ်ပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်.. ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ တောတိုး ချောင်းမြောင်း လျှောက်သံကြားလို့ပါ..."

သို့တော့ ကျွန်တော် မကြားမိပါချေ။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အလွန် နားပါးသူဟု ပြောရချိန်မည်။ သို့ပေမင့်

"ဖထီကော ကြားမိလား" လို့ မေးမိလိုက်တော့၏။

"ငါလည်း မကြားမိဘူးကွ"

"ရူးတိုးတိုး"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ သတိပေးလာသဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်ကြသလို လျှောက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကိုလည်း ရပ်တန့်လိုက်၏။

သို့ပြုမူရန် လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း လက်ပြလိုက်လေသည်ကို တာပုနှင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုသာ ငေးမောကြည့်နေကြတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် နေရာမှ ရပ်တန့်ကာ ရှေ့သို့ လှမ်း၍ သူ၏ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်၏။

"ဘာကောင်လဲ"

ကျွန်တော်က လှမ်းကဲကြည့်မေးလိုက်သည်။

"ဒိန်း"

ကျွန်တော် ဘာကောင်ရယ် မသိလိုက်မီ လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

"ဖလပ်... ဖလပ်...ဖလပ်...ဖလပ်..."

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်ပင်နောက်မှ တောကြက်တစ်ကောင်သည် သေနတ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ် ပျံသန်းသွားချေ၏။

"ဟာ တောကြက်ကောင်ဗျ" တာပုက ပြောလိုက်၏။

"လာဗျာ... စားစရာရပြီ"

အလိုလေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတွေ့ပါကလား၊ လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာသဖြင့် အံ့သြမိတော့၏။

သို့ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ဘုမသိဘမသိ လိုက်သွားကြချေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အရောက်တွင်

"ဟာ"

"ဟင်"

မြေပြင်တွင် ခွေခေါက်လဲနေသည် တိရိစ္ဆာန်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားကြတော့၏။

ကျားသစ်ကောင်သာ ဖြစ်ချေတော့၏။

ခွေးလောက်သာမက သာသာဖြစ်ချေ၏။

"သည်ကောင်း သည်အကိုင်းထက်ကနေ ချောင်းနေတာဗျ"

"ဘာလဲ ကျွန်တော်တို့ကိုလား"

"ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သူချောင်းနေတာ စောစောက ပျံသွားတဲ့ တောကြက်
ကောင်ကိုဗျ"

"နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့က မုဆိုးချင်း စည်းဖောက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ
ပေါ့"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ... လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အား
သနားစရာ သတ္တဝါလို ကြည့်လာချေပြီး

"ကျွန်တော်ကတော့ သည်လို ကျားသစ်ကောင်မျိုးကိုလေ မုဆိုးလို့ မ
သတ်မှတ်ဘူးဗျာ... ကျားသစ်ကောင်ဆိုတာ ကြောင်ကြီးမျိုးလေ..."

"နို့ဖြင့် ကျားကောင်ကကော ကြောင်ကြီးမျိုး မဟုတ်လား" သို့ ကျွန်တော်
က ချက်ကျကျ မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး

"ကြောင်ကြီးမျိုးလို့ သတ်မှတ်ပေမင့် ကျားကကျား၊ ကြောင်ကကြောင်၊
စရိုက်လက္ခဏာ အများကြီးကွာပါဗျာ၊ အရည်အသွေးချင်းလည်း ဘာဆိုင်
လို့တုံး"

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်
မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ဘာတွေ တွေးနေ
ပြောနေပါလိမ့်၊ စိတ်ကျန်းမာရေးကော ကောင်းပါလေစ။

"ဟောဗျာ ကိုလင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ သည်ကျားသစ်
ကောင် မပြောနဲ့ သားကောင် တစ်ကောင်က တခြားတစ်ကောင်ကို
ချောင်းမြောင်း သတ်ဖြတ်ရင်ဖြင့် သူလဲ မုဆိုးပဲ မုဆိုးချင်း စည်းမဖောက်

သင့်ပါဘူးလို့ အမြဲပြောတတ်ပြီး ခုကျားသစ်ကောင်က တောကြက်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်စားဖို့ ချောင်းမြောင်း နေတာကိုတော့ ပစ်သတ်လိုက်ပြီး ခုလို စကားတွေ ပြောလာတယ် ဆိုတော့ အံ့သြမိတာပေါ့ဗျာ"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟင်း... ဟင်း... အလကား စတာပါဗျာ.. တကယ်တော့ ကျွန်တော် စည်းဖောက်မိတာ မှန်ပါတယ်၊ စောစောက ပြောတာတွေက တမင်ကျီစယ်စကား ပြောလိုက်တာပါ။ ဖထိဆာနေပြီလား၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ရှေ့လျှောက် ကျွန်တော်တို့ သားကောင်တွေဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး။ လောလောဆယ် ဖထိက ဆာနေပြီ၊ သူ့မယ် အစာအိမ်ရှိတယ်လေ ဖထိတွက် အစာမြန်မြန်လိုနေပြီ ၊ သည်တော့ လူတစ်ယောက် အသက် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ရဲ့ အသက် ဘယ်အရာကို ကျွန်တော်တို့ ဦးစားပေးရမှာတုံး..."

"တာပလူအာကြီးလော်" လို့ စောတာပုက ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလာလေ၏။

သို့ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လေးစားသွားရတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ သူ့မိတ်ဆွေတွက် သူ မုဆိုးစည်းဖောက် အနစ်နာခံလိုက်ကြောင်း သိရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျားသစ်ကောင်ကို ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ ခြေခင်းလက်ခင်း သာသည့် နေရာကိုရှာ၍ အသားဖျက် မီးကင်စားရန် အလို့ငှာ စီစဉ်လိုက်ကြ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျားသစ်ကောင် သေနေရာနှင့် မဝေးလောက်သော သစ်ပုပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် နားနေစခန်းချရန် စီစဉ်လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က ကျားသစ်ကောင်ကို ယူ၍ အနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနိုင်မည့် ချောင်းမြောင် ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မဝေးလောက်သော နေရာရှိ မြောင်
လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ဘယ်တွက်မူ ထိုမြောင်လေးအတွင်း ရေလုံး
၀ ခန်းခြောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုမြောင်သည် မြောင်တို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တော်သေး၏။ ထိုမြောင်အဝ
ရောက်သည်တွင် မြောင်ကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

"ဒါ ချောင်းတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး မြောင်ဖြစ်မယ်"

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုမြောင်အခြေနှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက် မြောင်နံရံတို့ကို
ကြည့်၍ ပြောလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုမြောင်အခြေနှင့်
တစ်ဖက်တစ်ချက် နံရံတို့ကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်သားချည်းလည်း
မဟုတ်၊ မြေသားချည်းလည်း မဟုတ်၊ နံရံတွင် ကြက်ခြမ်းပင်နှင့်
တောရှောက်ပင်တို့ ပေါက်ရောက်နေ၏။ မြောင်အခြေတွင်မတော့ ကျောက်
တုံး ကျောက်ခဲနှင့် ရေအိုင်အချို့ ရေအနည်းငယ် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေစီး
တော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ ထိုမြောင်အိုင်ငယ်တို့ အတွင်း မြောင်နံရံကမ်းစပ်တွင်
ပေါက်နေသည် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တို့၏ အရွက်ကြွေများ
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ ရှိသလို ကြွေနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော
ဖက်ရွက်ဖက်ဆွေးတို့ကို တွေ့ရ၏။ လောက်လမ်းကောင်လေးများလည်း ရှိ
သလို ခြင်နှင့် ဖြုတ်ကောင် လေးများလည်း တွေ့ရ၏။ သည်ပြင် ထိုရေတို့
အနံ့အသက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကိုလည်း ရလိုက်ကြ၏။

"ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ သည်မြောင်အခြေကို ဆက်ဆင်းရလိမ့်မယ်၊
သည်က ရေရှိတယ် ဆိုပေမင့် မသန့်ပေဘူးဗျ"

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က
ရိပ်မိလေ သည်ကြောင့်

"ဟင်း ... ဟင်း... ကိုပိုက်တော့ သည်ကျားသစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးလာရ

တော့ အတော် ပင်ပန်းပြီထင်ပါရဲ့ ... သည်လိုလုပ်လေ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထမ်းခဲ့မယ်၊ ကိုပိုက် ခဏတစ်ဖြုတ် နားရင်း လျှောက်ခဲ့ ပေါ့ဗျာ..."

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အားမနာပါတော့ချေ။ ဘယ့်တွက် မူ နှစ်ယောက် ဝါးလုံးလျှို့ ထမ်းခဲ့ကြသည် ဆိုပေမင့် ကျွန်တော် မဟန်နိုင်ပါ ချေ။ အောက်ခြေသည်လည်း မြေညီ မဟုတ်သလို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ တို့တွင် တွယ်ငြိနေသည် ရေညှိကိုကြောင့် အလေးအပင် ထမ်းလျက် လဲပြို သွားမည်ကို လွန်မင်းစွာ စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့်လည်း ပါသည်ကြောင့်

"အေးဗျ... ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး ဆက်ထမ်းပါမယ်၊ သည်လိုလုပ်လေ၊ ကိုလင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း မထမ်းပါနဲ့ ခဏနားပြီးမှ သွားကြတာ ပေါ့"

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က

"အဲ့သည် စိတ်ကူးရှိပေမင့် သည်မြောင်က အနံ့အသက် မကောင်းသလို ခြင်ယင်လည်း ပေါတာကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားကြတာ ကောင်းပါတယ်"

"အဲလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့"

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက် လျှောက်ခဲ့ကြ ပြန်၏။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့မှ မြောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသလို လင်းလာပုံထောက်ခြင်း အားဖြင့် ချောင်းသို့ ရောက်လုပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာမိတော့၏။

"ကိုလင်းရေ... အောက်ခြေလင်းလာပြီဗျ၊ ချောင်းရောက်တော့မယ်... ပေး ကျွန်တော် ဆက်ထမ်းမယ်"

သို့ပြောလည်းပြော သူ့ထံမှလည်း ကျားသစ်ကောင်ကို ထမ်းယူ လိုက်

သဖြင့်

"ရတယ် ကိုပိုက် သွားမှာ သွားပါဗျာ"

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ ... သဲချောင်းပါကလား၊ ချောင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်ချေ၏။ ထို
ချောင်းအဝ၏ တစ်ဖက်ကမ်း နံရံအစပ်တွင် ရေစီးရှိချေ၏။ သို့ကြောင့်
အားရဝမ်းသာ ထိုနေရာသို့ သွားလိုက်ကြ၏။
